

ΥΠΑΤΙΑ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδη σελ. 337.

Μεταβαίνοντες ἤδη ἀπὸ τοῦ ἰδιωτικοῦ εἰς τὸν δημόσιον, οὕτως εἰπεῖν, καὶ διδασκαλικὸν βίον τῆς Ὑπατίας, ἐν πρώτοις ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, ὅτι ἦτο νεοπλατωνικὴ. Ὑπερβλίνει βεβαίως τὰ ὅρια τοῦ ἡμετέρου θέματος ἡ πλήρης ἐρευνα τοῦ νεοπλατωνικοῦ συστήματος καὶ διὰ τοῦτο ἀποφεύγομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τοιαύτην μελέτην. Οἱ μαθηταὶ τῆς Ὑπατίας ἦσαν ἀπειράριθμοι «καλὴν ἡγήσασθαι πολλῶν ἐν τοῖς μαθήμασι» βεβαίως ὁ Φιλοστόργιος· — ἡ διδασκαλία αὐτῆς, τὸ διδασκαλικὸν κατὰ Συνέσιον, ἦν ἐπὶ πρῶτον ἀσυνήθης ῥητορικὴ δύναμις καὶ ἀπαγγελία εὐαρεστος κατέθελε τοὺς ἀκροαμένους· ἡ φωνὴ τῆς ἦν θεία, ὁ αὐτὸς δὲ Συνέσιος ἐθεώρει αὐτὴν θεοπεσίας αὐτῆς αὐδῆς», διότι, κατὰ τὸν Σουΐδαν, «ἐν τοῖς λόγοις ἦν ἐντρεχὴς καὶ διαλεκτικὴ». Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ «περιβαλλομένη τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα ἡ γυνή, διὰ μέσου τοῦ ἄστεος ποιουμένη τὰς προόδους, ἐξηγεῖτο δημοσίᾳ τοῖς ἀκροᾶσθαι βουλομένοις ἢ τὸν Πλάτωνα ἢ τὸν Ἀριστοτέλην ἢ τὰ ἄλλα ὅτου δὴ τῶν φιλοσόφων». Φανταζόμεν τὴν φιλόσοφον ἐκείνην, περιβεβλημένην τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, διδάσκουσαν περὶ ὁμίλον νέων φιλοσοφούντων, ὠραίαν καὶ σεμνήν, ἀπαστραπτουσαν λαμπρῶν ἐξωτερικοῦ καὶ ψυχικοῦ καλλοῦς, ῥητορικωτάτην καὶ εὐλαὸν! Βεβαίως οὐδὲν ἔχιστα κατώτερον θεῆμα τοῦτο καὶ μᾶλλον εὐχρον ἀκρόαμα — τοιοῦτον ὥστε εἶχον δίκαιον οἱ «πανταχόθεν φιλοσοφεῖν βουλόμενοι», νὰ σπεύδωσι πρὸς αὐτήν, ὡς ἰστορεῖ

ὁ Φιλοστόργιος. Ἐν τῷ ἀμετρήτῳ ἀριθμῷ τῶν ἀκροατῶν τῆς Ὑπατίας ὁ πεφιλημένος αὐτῆς μαθητὴς Συνέσιος διέσωσεν ἐν ταῖς αὐτοῦ ἐπιστολαῖς τὰ ὀνόματα τινῶν μαθητῶν· τοιοῦτοί εἰσιν Εὐόπιος, ὁ τοῦ Συνεσίου ἀντάδελφος καὶ αὐ-

τὸν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ διαδεχόμενος, Ἡσύχιος, Ὀλύμπιος καὶ Ἐρकुλιανός, οἱ ἐπιστέλλει ὁ Συνέσιος, Τρώϊλος ὁ σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ Σωκράτους, Ἰεροκλῆς ὁ αὐτὴν τὴν Ὑπατίαν ἐν τῇ νεοπλατωνικῇ σχολῇ διαδεχόμενος καὶ εἰς ἄλλος. Διεκρίθη ὅμως πάντων ὁ Συνέσιος. Κατὰ εἰκοσι περίπου ἔτη νεώτερος τῆς Ὑπατίας, καὶ ἐθνικὸς ὢν τὸ πρῖν, ἐδιδάχθη παρ' αὐτῆς τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· κατόπιν δὲ τὸν χριστιανισμὸν ἀσπασάμενος ἐγένετο Πτολεμαῖδος ἐπίσκοπος.

H MONAXH
Εἰκὼν Νύμφης

Ἀλλὰ καίτοι ἀπέστη τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας καὶ συνετάχθη θρησκείᾳ πολέμιον τῇ θρησκείᾳ καὶ ταῖς φιλοσοφικαῖς τάσεσι τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, οὐχ ἥττον οὐδέποτε ἐλύθη οὐδὲ καὶ ἐχαλαρώθη ὁ τῆς ἐλκρινούς φιλίας δεσμός, ὁ διδασκαλὸν καὶ μαθητὴν συνδέων. Ἐκ τῶν ἑκατὸν πενήντα πέντε ἐπιστολῶν τοῦ Συνεσίου ἐπτά ἐγράφησαν πρὸς αὐτήν· ἐκ τῆς ἀναγνώσεως δὲ αὐτῶν εἰκάζει τις τὸν ἀπεριόριστον σεβασμὸν καὶ τὴν μέχρι θανάτου τιμὴν τοῦ μαθητοῦ πρὸς τὴν φιλόσοφον. «Νῦν οὖν, γράφει περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εὐόπιον, νῦν οὖν ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς χρόνους Αἴγυπτος τρέφει τὰς Ὑπατίας δεξαμένη γυνᾶς»· ἀποκαλεῖ αὐτὴν μητέρα, ἀδελφὴν καὶ διδασκαλὸν σεβασμιωτάτην, εὐεργέτιδα, κυρίαν, πᾶν ὅ,τι τιμιον